

[Aase Olesen]

det er ejendommeligt, at man ikke har fået tid til at høre adoptionsnævnet, sådan at man også kunne have taget det med i betragtning.

I bemærkningerne på side 4 står der, at der formentlig vil ske en stigning i antallet af adoptionsansøgninger, og samtidig siger man, at der ikke vil være nogen administrative og økonomiske konsekvenser. Så vil jeg godt spørge: hvad er så konsekvensen af det? Er det længere ventetider, eller er det, hvis man går hurtigere igennem systemet, flere skuffede, men godkendte adoptanter, fordi udlandet ikke ønsker at matche børn til adoptivforældre, der er meget over 40 år, eller som er enlige?

Jeg vil tilsige vores medvirken i retsudvalget til en grundig behandling af disse ting ud fra de retningslinjer, jeg har fremdraget her.

Wilhelm (VS):

Jeg må først konstatere, at fru Birgith Mogensens desværre ikke har noget svar – hverken til mig eller til fru Alice Faber – på, hvad det er for børn, for hvem alternativet er at blive på institutioner. Jeg kan da godt røbe, at forklaringen er ganske enkel. De findes ikke. Fru Birgith Mogensens er galt afmarcheret, og hele fru Birgith Mogensens argumentation bygger på et falsum. Det er ikke alternativet for noget barn i dag, der er frigjort af hjemlandet til adoption. Så det, vi står og vælger imellem, er, om de skal til den ene familie eller til den anden familie. Slækker vi på kravene, betyder det bare, at der er nogle endnu bedre kvalificerede forældre, som må skuffes, mens vi sender børnene ud til nogle forældre, som nu på grund af lempeligere regler bliver godkendt, hvad de ikke tidligere er blevet. Det er alternativet og ikke noget med, at børn ellers må blive på institution.

Der er måske en gruppe – jeg er ikke helt sikker på, om det gælder længere, men det har det gjort tidligere – nemlig de noget ældre adoptivbørn, dem på i hvert fald over 3–4 år og så hele vejen op. Der har tidligere været et problem med at finde adoptionsforældre, og hvis det stadig væk er tilfældet, mener jeg også godt, at vi kan løse det. Her vil netop ministerens nu antydede nye aldersbetingelse, hvor man siger 40 år plus barnets alder, være rigtig og selektiv, både fordi de forældre aldrig nogen sinde bliver vold-

somt gamle i forhold til deres børn, og fordi det netop kun bliver en lempelse for de børn, der er noget ældre, og som det har været svært at skaffe adoptivforældre til. Dem vil vi bestemt ikke lukke af fra at kunne diskutere med ministeren og med hvem som helst i øvrigt.

Til spørgsmålet, om det skal være alderen på ansøgningstidspunktet eller på godkendelsestidspunktet, må jeg sige, at jeg kan godt se de forældre, der bliver rasende over, at behandlingstiden forhindrer dem i at opfylde aldersbetingelsen, men stadig væk: hvis det er barnets tarv, vi skal tage hensyn til, og hvis vi i øvrigt finder, at en aldersbetingelse er rimelig, så må det være alderen på godkendelsestidspunktet, der gælder. Derfor vil jeg meget hellere have regler, der sætter grænser for varigheden af sagsbehandlingen, end regler, der siger, at uanset hvor længe sagsbehandlingen har varet, gælder aldersbetingelsen fra ansøgningstidspunktet.

Vi bliver nødt til at tage hensyn til, hvor disse børn kommer fra, og når vi accepterer, at man må have et formaliseret ægteskab, selv om vi ellers synes, at det er et kedeligt krav at stille, og slet ikke finder det rimeligt under danske forhold, så er det, fordi vi ved, at det betyder noget for de lande, der leverer adoptivbørnene.

Tilsvarende må vi også acceptere, at enlige forældre altså ikke er lykken i deres øjne. Det er altså også sværere end at være to om de situationer. Som jeg gjorde meget ud af i januar 1983, er det så ekstra belastende og kompliceret en opgave at tage sig af adoptivbørn, som man tit først får, når de er 2 år gamle, som er fremmedartede, og som støder på racistiske fordomme osv., at der må stilles større krav til disse forældre end til almindelige danske forældre. Det er ikke spor mærkeligt, at det er en vanskeligere opgave.

Det, jeg ikke nåede at omtale i første omgang, var nedlæggelsen af samrådene og overførelsen til statsamtterne. Det synes vi er overordentlig betænkeligt. Jeg kan ikke forstå, at så mange ordførere har spurgt: hvad skal så de nye samråd bestå i? For der er jo ingen nye samråd. Samrådene er nedlagt, og afgørelsen er overladt til statsamtterne. Samtidig siger man, at det betyder en forenkling. Ja, det betyder selvfølgelig, at det er en jurist, der sidder og afgør det, hvor det før har været en socialarbejder, en læge og en jurist.